

Stationsstigen 12

De äldsta delarna av huset är från 1700-talet. Botilda Persson oftast kallad Mor Bengt Pers bodde i huset fram till år 1940. Hon var bland annat känd för sin förmåga att tillverka äggkronor. Ägg tömdes på sitt innehåll. Därefter trädde trådar eller strån genom de tomma äggskalerna så att konstverk skapades.

Botilda var gudfruktig så det kom inte som en stor överraskning när det visade sig att hon hade testamenterat sitt hus till Uppåkra församling. Detta skedde år 1940 och de sålde det vidare år 1948 till Ivan (1913–1982) och Astrid (1914–1997) Ohlsson för 15 000 kronor.

Astrid kom från Hörby och hade ett hembageri på Stora Södergatan i Lund innan de fick dottern Kerstin år 1950.

Ivan växte upp som enda barnet till Else och Anders Ohlsson som bodde i Ättegränd.

Ivan gick i Hjärups byskola och det är oklart vad han gjorde efter avslutad skolgång på 1920-talet. Det skulle visa sig att han hade fallenhet för att arbeta med händerna, så kanske arbetade han på en mekanisk verkstad, kanske bilverkstad. Känt är att han fick anställning som lantbrevbärare vid Posten där han efterträdde Albin Bladh.

Ivan kom tidigt till järnvägsstationen för att sortera post och göra andra förberedelser. Som lantbrevbärare skulle han också hantera värdehandlingar, in- och utbetalningar samt ta emot och lämna ut postpaket, utöver att dela ut post.

En uppgift som inte ingick i tjänsten, men som han ändå tog på sig, var att ta ett socialt ansvar. Det var en del äldre personer på landsbygden

som inte träffade så många andra personer än Ivan. Ibland kunde någon möta vid brevlådan för att växla några ord med honom. Kom han en dag och brevlådan inte var tömd, gick han in i huset och frågade om allt var som det skulle. Det var det inte alltid och då hjälpte Ivan till så gott han kunde. En gång mötte han en man som var orolig eftersom frun inte ville vakna. När Ivan kom in såg han att hon var död, vilket mannen vägrat att inse.

Under hans tid infördes ett system där man satte ”något” på sin brevlåda. Ville man tala med brevbäraren fälldes detta ”något” upp och då gick Ivan in i huset och tog reda på vad de ville.

De första åren cyklade han sin runda om cirka 20 km och givetvis oavsett väder. Om vintrarna kunde det vara så mycket snö att han inte kunde ta sig fram på cykeln. Då tog han kontakt med en lantbrukare och bad honom ta ut traktorn och köra rundan med Ivan som passagerare. Posten skulle ut!!

Efter några år ersattes cykeln med en moped.

På 1960-talet gjorde posten en omorganisation. Den innebar att posten inne i Hjärup delades ut från en bil av modell Tjorven. Ivan fick då ett utökat distrikt och använde sig då av en bil som han själv köpt. För säkerhets skull köpte han en likadan bil till, för att vid behov plocka reservdelar från den för att snabbt kunna reparera ”huvudbilen” om den krånglade. Posten skulle ut!!

Hans arbetsdagen på var normalt slut vid 12-tiden. De dagar det var dags med pension eller barnbidrag blev det långa dagar, för då gick han in i husen och gjorde utbetalningarna. En och en annan kopp kaffe blev han då också bjuden på.

När de köpte huset var tomten på drygt 2 200 m² men de köpte mer mark. När tomten var som störst sträckte den sig nästan ända bort till Stenshögsvägen i söder och förbi församlingsgården i norr.

På tomten odlades frukt och grönsaker för husbehov. De höll också höns och gäss och något år hade de också en kviga. Tomten var så stor att de fick hjälp från någon av byns gårdar att bearbeta jorden. Vanligtvis från Bernt Perssons gård på Ynglingavägen 90 eller från Hjärups boställe.

En gång blev inte hjälpen så bra. Bostället sände en ung påg till dem för att harva. Instruktionen var att han skulle prata med frun innan han satte igång. Astrid var inte hemma. Pågen gick ut och

tittade på stycket och såg inget anmärkningsvärt. Han harvade stycket och skövlade då alla de nysatta jordgubbs-plantorna. Påg var det ord Sven-Ingvar använde när han för Astrid skulle försöka förklara och reda ut det inträffade.

Arbetsdagen var som sagt i normalfallet slut vid 12-tiden. Ivan var en aktiv person och ville använda eftermiddagen på ett vettigt sätt.

Även om Astrid tog det största ansvaret för att bruka jorden och sköta djuren så var han ändå delaktig i det arbetet. Han tog på sig VVS-arbete, han murade och snickrade som också ledde till att det blev fler byggnader på tomten. Men det var uppenbart inte tillräckligt.

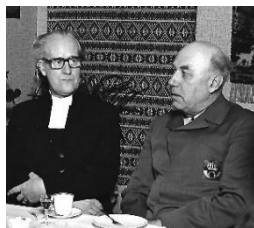
Han valde att starta en reparationsverkstad. Där kom han att laga cyklar, mopeder, bilar, lantbruksmaskiner och punkteringar på däck, från cykeldäck till största traktordäck.

Ungdomarnas benägenhet att cykla fort och bromsa hårt ledde också till att försäljningen av cykeldäck inte var obetydlig.

Ivan var väldigt tjänstvillig. Det spelade inte någon roll om man kom en vardag eller söndag med ett problem. Var han hemma så satte han så gott som alltid igång för att avhjälpa problemet. Han ombesörjde också så att han kunde sälja bensin från två pumpar. Den ene för vanlig bensin och den andre för oljeblandad bensin till mopeder där man för hand pumpade upp den mängd bensin man ville köpa till en behållare.

Han hade ett mycket stort reservdelslager för alla sorters fordon. En gång om åren körde han till Höör där det fanns en marknad där det köptes, såldes och byttes reservdelar. Den marknaden finns än idag (2019).

Åren gick och i slutet av 1970-talet gick Ivan i pension och det blev uppvakning i hemmet. Prästen Carl Gustav Thölin var en av de som

deltog. Ivan är klädd i sin uniform som enligt reglementet den anställda själva fick bekosta. Det hade gjorts en insamling för honom och beloppet som

överlämnades räckte för att köpa en färg-TV.

Bertil Persson berättade att någon gång i slutet av 1940-talet stod han på skolgården och tittade mot Stenshög. I den snäva kurvan såg han hur Ivan kom från ena hållet i sin A-Ford Picup och

hur Lennart Olsson kom i sin Citroen Berliner

11 från andra hållet.

Mötet i kurvan blev sådant att deras bakre kofångare krokade ihop. De körde inte så fort och det blev inga stora skador. Men det blev lite ordväxling, i förhöjt röstläge, innan de kom loss från varandra och kunde köra vidare.

Efter Ivans död flyttade Astrid till Stinsgården. Dottern Kerstin hade gift sig med Billy (1948) Hansson och de flyttade in i huset och de fick barnen Jonas och Emma.

Mark hade sålts och tomten var nu i ungefär samma storlek som när

Ivan och Astrid köpte huset, dvs drygt 2 200 kvm.

Kerstin utbildade sig till sjuksköterska och har arbetat som sådan i många år. Billy är serigraf vilket innebär att han arbetat med silkscreentryck.

Hönshuset byggdes om och under några år hyrdes lokalen ut till en mekanisk verkstad. Billy har haft ett reklamtryckeri i lokalen.

Ett av Kerstins och Billys stora intresse är trädgården som de byggt till något enastående vackert

Referenser

Kerstin och Billy Hansson

Börje Lindgren, Nils Nilsson, Bertil Persson

Erik Kullenbergs bok Butik och Bybor i gamla Hjärup.

Lars Fridh 190712